

CHESSIE

1.94

CHESAPEAKEKERHO - CHESAPEAKEKLUBBEN RY

TOIMIHENKILÖT - FUNKTIONÄRER

HALLITUS

Puheenjohtaja

Anita Soinjoki
Suonotkontie 4 A 8, 00630 Helsinki, puh. 90-746 225

Varapuheenjohtaja

Matti Helno
Tuulastie 14, 50170 Mikkelä, puh. 955-360 980

Sihteeri

Sanna-Kaisa Karjalainen
Sorsantaival 1, 33100 Tampere, puh. 931-555 428

Muut jäsenet

Reija Kaheinen
Odilammentie 12, 02970 Espoo, puh. 90-842 023

Hannu Kuusela

Kannistontie 9, 00300 Helsinki, puh. 90-588 2407

Rahastonhoitaja

Leena Soivio
Kymensalo 234 A, 49290 Vastila, puh. 952-38 334

POSTISIIRTOTILI N:O 800013-424547

CHESSIE-LEHTI

Päätoimittaja
Anita Soinjoki

ILMOITUSHINNAT

1/1 sivu mk 50,-
1/2 sivu mk 30,-
1/4 sivu mk 20,-

Kansikuva: Angeli ja Hannu (kuva Ilona Mannelin)

PUHEENJOHTAJALTA

Tämän vuoden aikana moni chessie-pentu lähtee uuteen kotiinsa. Yksi pentue on jo syntynyt ja lähtenyt maailmalle, toinen pentue syntyy aivan lähiaikoina. Hyvällä onnella vuoden sisällä näkee vielä kolmaskin pentue päivänvalon. Voidaan melkein puhua räjähäydysmäisestä väestönkasvusta. Chessie-pentujen myyminen ei ole kaikkein yksinkertaisin tehtävä. Rotua ei tunneta kovinkaan hyvin, joten "vanhoilla" chessie-omistajilla ja kasvattajilla on iso työsaara rodun tunnetuksi tekemisessä. Halukkaiden ostajien ilmaantuessa kasvattajan on vielä seulottava jyvät akanoista, eli on löydettävä sellaiset ihmiset, joilla on mahdollisimman hyvät edellytykset tulla hyviksi chessie-omistajiksi.

Rodun harvinaisuus tai vahtimisominaisuus eivät ole oikeita syitä hankkia chessie. Valitettavan moni rodusta kiinnostunut on innosta puhkuen sanonut: "Olen kuullut, että se on KOVA koiraa." Siinä vaiheessa sen henkilön nimen yli on vedetty paksu musta viiva. Hakkaamalla ja alistamalla chesapeakekelahden noutajaa ei pysty kouluttamaan. Oikeanlaisen ostajaehdokkaan löydyttyä kasvattajan on vielä yritettävä löytää pentueesta se pentu, joka sopii mahdollisimman hyvin juuri kyseiselle henkilölle. Tämäkään ei ole mikään helppo tehtävä, mutta kun kaikki osuu kohdalleen kaikinpuolinen tyytyväisyys on taattu.

Kerholle tämä pentuboomi merkitsee uusia jäseniä. Hallituksen kokouksissa asiasta on keskusteltu ja todettu, että tänä vuonna kerhon tulisi erityisesti ottaa huomioon uudet chessie-omistajat. Päätimme muuttaa kevääksi aiottu kerho-ilta koulutuspäiväksi - hieman amerikkalaistyylliseksi "Chesapeake Fun Day:ksi". Päivää vietetään 28.5. Tammenpään kartanon mailla, meren rannalla. Tarkoitus olisi tutustua riistaan ja harjoitella uimista sekä miettiä tottelevaisuus koulutuksen alkeita. Pyrimme järjestämään ohjelmaa sekä nuorille että vanhoille koirille.

Päivä sopii erinomaisesti myös niille, jotka vasta ovat hankkimassa chessien, joten kasvattajat: aktivoikaa tulevat pennunostajanne tulemaan tutustumaan koiriin ja niiden omistajiin. Ottakaa yhteys hallitukseen, niin saatte tarkemmat ohjeet päivän varalle. Ilmoittautuminen on tällä kertaa pakollinen, jotta tietäisimme miten paljon riistaa meidän tulee ottaa mukaan. Paikalla ei tule olemaan kanttiinia, joten eväät on otettava mukaan. Tervetuloa koko perheen voimalla!

Chessietreffit, jotka tänä vuonna ovat 29.-31.7., tulevat myös suunnitelmien mukaan olemaan hieman erilaiset kuin aikaisemmin. Näyttelyn tulee arvostelemaan ruotsalainen chessie-kasvattaja Catharina Lindström. Koulutuksessa tullaan painotamaan hieman enemmän kontaktia kuin noutamista. Kaikkiaan tiedämme, että vaikka koiralla olisi kuinka hyvät taipumukset tahansa edistymisen koulutuksessa ei ole itsestään selvyys.

Varsin usein yhteistyö koiran ja ohjaajan välillä ei suju toivotulla tavalla, tuntuu kuin yhteys olisi poikki. Tänä vuonna tulemme treffeillä etsimään tätä yhteisymmärrystä Pekka Laukkasen johdolla. Ohjelmassa on sekä teoriaa että käytäntöä. Pekka Laukkanen on yhdessä Kari Blomqvistin kanssa vetänyt vastaavia kursseja muissa koirayhdistyksissä ja huhut kertovat, että osallistujat ovat olleet erittäin tyytyväisiä. Tämäkin kurssi sopii yhtä lailla vanhoille koiran ohjaajille kuin ensimmäisen koiransa kanssa touhua-ville.

Gun Holmström on lupautunut pitämään esitelmän Chesapeakekelahdennoutajasta treffeillä, joten silloin on mahdollisuus esittää kysymyksiä rodusta asiantuntijalle. Muuten ohjelmassa tulee olemaan vuosikokous, tottelevaisuuskilpailu ja muuta hauskaa, joten kannattaa merkata päivät allakkaan.

Toivon vanhojen jäsenten aktiivista osallistumista nyt kun useita uusia tulee olemaan paikalla. Tarvitsemme paljon väkeä toivottamaan uudet jäsenet tervetulleiksi. Seuraavassa Chessie-lehdessä julkaisemme tarkemman ohjelman sekä ilmoittautumiskaavakkeen. Toivottavasti voimme myös julkaista tuomari/kouluttaja -esittelyn. Tarkkaile postiasi juhannuksen aikoihin!

Chessie-lehdessä tullaan muistamaan uusia pennun omistajia julkaisemalla uudelleen joitakin koulutusta, hoitoa ja terveyttä koskevia artikkeleita. Toki pyrimme saamaan myös ajankoh- taisia asioita mahtumaan mukaan. Tähän lehteen olen alkanut kääntää kirjoitusta Chesapeakekelahdennoutajan luonteesta. Kirjoitus on käännetty kirjasta The Complete Chesapeake Bay Retriever ja kirjoittaja valaisee rodun luonnetta kertomalla esimerkkejä elävästä elämästä. Koiran omistaminen ja koulut- taminen USA:ssa poikkeaa hyvin paljon siitä, mihin täällä olemme tottuneet. Kannattaa myös pitää mielessä, että useimat koirat joista kerrotaan ovat niin sanottua länsirannikon tyyppiä, ja niiden luonteet (ja ulkonäkö!) poikkeavat hiukan alkuperäisestä itä-rannikon tyyppistä, jota meidän koiramme edustavat.

Nyt kun lumi on sulanut, kannattaa tarkistaa koiran ensiapu- pakkaus, sillä kokemuksesta tiedämme että riski astua lasiin on nyt suurimmillaan. Käärmeet ja ampiaiset lähtevät myös kohta liikkeelle, joten kyyppakkaus tulisi ehdottomasti olla mukana kun tehdään pitkiä metsälenkkejä tai kun lähdetään mökille. Ensiavun jälkeen kannattaa kuitenkin myös viedä koira elänlääkärille.

Ensimmäisten uintiretkien jälkeen on ehdottomasti kuivattava koira kunnolla, näin välttämään vesihännältä. Narttujen kohdalla tämä on vieläkin tärkempää, sillä kylmettyminen saat- taa aiheuttaa virtsatieinfektion.

Chessiestä puhutaan ympärivuotisena uimarina - koirana, joka ihan mielellään leikkii jäälauttojen keskellä ja noutaa riistaa koko päivän hyisestä vedestä. Tämä onkin aivan totta, mutta vain silloin, kun koira ui ympäri vuoden. Mikäli koira on viettänyt talven sohvalla takan ääressä ja ehkä vielä juuri pudottanut talviturkkinsa sen ei ole hyvä antaa uida liian kauan ensimmäisillä kerroilla. Tässä omistajan vastuu on suuri, sillä chessie ei kovin helposti ole hillittävissä, kun se pääsee uimaan. Sen mielestä vesi ei todellakaan ole liian kylmää. Vesi on sopivan märkää ja se on pääasia, itsehillintä ja maltti ovat kaukana koiran mielestä. Siksi se täytyy löytyä omistajalta.

Ja vielä yksi asia: AURINKO. Ethän jätä koiraasi autoon kesä- kuumalla pitkäksi aikaa. Ikkunoitten täytyy olla ainakin raol- laan ja auto mieluiten parkkeerattuna varjoon. Ota myös huo- mioon auringon siirtyminen; varjoisa paikka saattaa muuttua aurinkoiseksi.

HAUSKAA JA TOIMELIASTA KEVÄTTÄ

Anita Soinjoki

CHESAPEAKELAHDENNOUTAJAN LUONNE

Kirjoittanut NANCY LOWENTHAL

Kirjoitus on käänös Eloise Heller Cherry'n toimittamasta kirjasta The Complete Chesapeake Bay Retriever. Luonteesta kertovan kappaleen kirjoittaja Nancy Lowenthal on omistanut chesieitä koko ikänsä. Hän ja hänen miehensä Les ovat aktiivisia koe- ja näyttelyharrastajia. He kasvattavat chesapeakelahdennoutajia Berteleda -kennelnimellä ja metsästävät innokkaasti koirillaan. Heillä molemmilla on ollut useita luottamustoimia American Chesapeake Club'issa.

Vaikuttaa siltä että jokaisella, jolla joskus on ollut chesapeakealahdennoutaja on kerrottavanaan tarina, joka valottaa tämän yksilöllisen rodun luonnetta. Chessien persoonallisuus on yhtä amerikkalainen kuin omenapiiras ja siitä on yhtä vaikeaa antaa yleispätevää lausuntoa kuin Amerikan kansan luonteesta.

Chesapeakealahdennoutajan alkutaival oli samanlainen kuin ensimmäisten siirtolaisten. Koira jäi henkiin kiitos kykynsä sopeutua elämään elämänsä sellaisena kuin se sille tarjottiin. Sen oli tehtävä oma osuutensa työstä ja täyttää niiden ihmisten vaatimukset joista se oli riippuvainen.

Rotu ansaitsi kestävyydellään ja uskollisuudellaan omistajiensa kunnioituksen ja sille kehittyi voimakas itsekunnioitus. Se oppi, että kurin hyväksymisessä oli omat etunsa, mutta sille kehittyneen omanarvontunnon takia se ei voinut hyväksyä itseensä kohdistuvaa väkivaltaa tai nöyryytystä. Nämä luontepiirteet ovat silminnähäviä vielä tämänkin päivän koirissa.

Chesapeakealahdennoutaja on parhaimmillaan silloin, kunse saa elää perheenjäsenenä. Saadessaan nauttia tästä etuoikeudesta se työskentelee uupumatta elämänsä loppuun asti omistajansa hyväksi. Vaikka chesie melko hyvin mukautuu olemaan yksin kotona tai erossa perheestään silloin tällöin, se ei milloinkaan voi hyväksyä jatkuvaa yksinoloa - se tarvitsee ja sen on saatava rakkautta omistajaltaan.

Tämä rotu suhtautuu vakavasti työhönsä ja velvollisuuksiinsa. Ymmärtäväinen, oikeudenmukainen ja rakastava mutta vaativa omistaja saa palkansa verratonta uskollisuutta ja kiintymystä.

Chesapeakealahdennoutajalla on taipumus jättää vieraat ihmiset ja eläimet täysin huomiotta niin kauan kun ne eivät sekaannu sen asioihin - työntekoon tai muihin velvollisuuksiin. Eräs näistä velvollisuuksista on omistajan omaisuuden vartioiminen.

Omaisuuksiksi chesie yleensä laskee omistajansa talon ja sitä ympäröivän laajan alueen sekä auton, lapset, muut koirat, kissat ja maatalon eläimet, traktorin, polkupyörän, työkalut ym. ovat vartioinnin ja puolustamisen arvoisia. Chesapeakealahdennoutajaa ei tarvitse opettaa vahtimaan ja puolustamaan omaisuutta - tämän piirteen se on saanut syntymälahjanaan.

Viisas omistaja ei milloinkaan rohkaise koira vahtimaan, vaan pyrkii hillitsemään tätä taipumusta. Chesie on lasten rauhallinen, hellä ja kärsivällinen leikkiveri ja vahti. Vaikuttaa siltä, että se nauttii raisuista leikeistä ja kestää lasten taholta hieman kovenpaakin käsittelyä.

Kaksi vallitsevaa piirrettä löytyy lähes jokaisesta chesapeakesta, nimittäin voimakas halu noutaa sekä rakkaus veteen. Chessien mielikuva taivaasta on noutaa vesilintuja kylmästä, korkeasta aallokosta koko päivän, joka päivä, vuodesta vuoteen. Tämä noutajien valtiasta noutaa miltei kaiken minkä löytää. Omat chessien tulevat varsinkin metsästyskauden päätyttyä aivan mahdollottoman innokkaiksi noutamaan kaikkea mitä talosta löytyy. Ne tuovat minulle kaikkea kengistä ja saappaista hammastikkuihin ja hiusneuloihin. Kerran löysin kynnysmatolta kolme siistiin riviin asetettua kultakalaa, jotka oli "noudettu" pihallamme olevasta kalalammikosta.

On oikeastaan asian vähättelyä väittää, että chessiet rakastavat vettä - ne tuntevat suorastaan intohimoa sitä kohtaan. Tom Williams, kuuluisa ammattikouluttaja, sanoi kerran minulle toivovansa, että mikäli hän joskus eksyisi autiomaahan hänellä olisi chesapeakealahdennoutaja mukanaan. Mikäli 500 neliömailin sisällä olisi pisarakin vettä, chesie varmasti löytäisi sen.

Eräät ystäväni saivat kerran lahjaksi chessien nimeltä Portola Pete eräältä metsästyskokeista innostuneelta kouluttajalta. Kouluttaja ei voinut kilpailla koiran kanssa kokeissa, koska sillä oli "vesiongelma". Ystäväni, jotka halusivat seurakoiran eivät ajatelleet asiaa sen kummemmin, kuvittelivatpa vain, että koira ei pitänyt kastumisesta.

Eräänä aurinkoisena viikonloppuna he ajoivat Tyynen valtameren rannikolle retkelle ja ottivat koiran mukaansa. Pete, joka parkkipaikalla onnistui väistämään talutintaun, ryntäsi suoraan kohti merta omistaja kannoillaan. Huudot, käskyt, vihellykset tai rukoukset eivät tehonneet koiraan. Pete syöksyi korkeaan aallokkoon ja jatkoi uimistaan suuntanaan ilmeisesti Japani. Lopulta se pysähtyi leikkiäkseen eräällä riutalla.

Rannalla olijat hälyttivät apuun läheisen rannikkovartioston pelastusryhmän, joka lähti veneellä pelastamaan Peteä. Tyrskyistä ja voimakkaasta vuorovedestä huolimatta he onnistuivat kiskomaan ison, märän koiran veneeseen ja palauttamaan se kiitollisille ja onnellisille omistajilleen. Pete hotkaksi ison kinkkuvoileivän saadakseen voimansa takaisin, kieriskeli kunnolla hiekassa ja karkasi uudestaan uidakseen päättäväisesti takaisin samalle riutalle. Tällä kertaa rannikkovartiosto vähät välitti koirasta.

Auringon alkaessa laskea Pete ui takaisin rannalle, ryntäsi suoraan autolle ja ryömi sen alle moitteiden pelossa. Kun edellisille omistajille kerrottiin välikohtauksesta he selittivät, että ongelmana ei suinkaan ollut saada Pete veteen, pikemminkin sen pois saaminen aiheutti hankaluuksia.

Toinen intohimoinen uimari oli chessie nimeltään Koko. Kokon omistaja ajoi Snake River-joen yli johtavalla sillalla pick-up'illaan koira lavalla istuen. Omistaja hiljensi auton vauhtia nähdäkseen sattuisiko alhaalla joessa uiskentelemaan sorsia. Kyllä siellä sorsia oli ja Kokokin näki ne. Koira hyppäsi alas lavalta, sillankaiteen yli ja 51 metriä alempana olevaan jokeen. Uituaan pitkään ja valitettavasti tuloksetta Koko päätti totella omistajansa kutsua. Se ui rauhallisesti rantaan, kiipesi jyrkkää penkkaa ylös ja hyppäsi takaisin autoon. Kokon hyppy pääsi Idaho Statesman -lehden otsikoihin tammikuun 9. päivänä 1975.

Muistan toisenkin koiran, joka nautti veteen hyppäämisestä: muotovalio Puff O'Smoke, joka muuten oli yhdestoista muotovaliksi tullut Chesapeakekelahdennoutaja. Isäni oli ostanut koiran idästä ja tuonut sen Kaliforniaan 1920. Jotta kalifornialaiset saisivat tutustua rotuun, hän ilmoitti "Bud'in" joka vuosi Santa Cruz Kennel Club'in järjestämään koirien vuosittaiseen "korkealta veteen hyppäämiskilpailuun". Eniten arvostamassani hopeisessa palkintopokaalissa on seuraavanlainen kaiverrus: "Paras hyppy veteen 10 metristä Santa Cruz'in kilpailussa, Kaliforniassa 21.-22. heinäkuuta 1923".

Jatkuu seuraavassa numerossa

käännös AS

MIETTEITÄ VUOSIEN SAATOSTA

Sandi soitti... tai ei tietenkään Sandi vaan omistajansa Pirjo. Pirjo siis soitti kysyäkseni minulta miksi minä en ollut soittanut. Olihan maaliskuun 15. ja Sandi oli viettänyt 13-vuotispäiväänsä edellisenä päivänä. Uskoisikohan kukaan, jos saoisin että minulla oli vakaa aikomus soittaa juuri sinä päivänä. Kuten niin usein ennenkin olin vain erehtynyt päivämäärästä töissä tekemieni yövuorojen takia. Elän usein päivän jäljessä muusta maailmasta. Vaikka minua hieman muistamattomuudestani moitittiinkin, soitto ilahdutti erittäin paljon.

Sandi on ensimmäisen chessienarttuni Selman ensimmäisen pentueen ensimmäinen pentu ja ehkä siksi erikoisasemassa sydämesäni. Sandin omistajat, Suomisen perhe, ovat myös ensimmäiset pennunostajat jotka kävivät katsomassa pentuetta. Vuonna 1981 minulla ei vielä ollut omaa kennelnimeä ja Gunne suostui ystävällisesti siihen, että pennut rekisteröitiin hänen nimiinsä. Tähän sisältyi kuitenkin se ehto, että minä itse huolehtisin yhteydenpidosta pennunostajiin. Sandin ja Suomisten kohdalla tämä on toiminut hyvin. Yhteydenpito on ollut molemminpuolista. Sandi oli Suomisten ensimmäinen koira, joten soitot olivat alussa jokaviikkosia. Pohdimme esimerkiksi parasta tapaa leikata koiran kynnet, Sandi ei erityisemmin arvostanut toimenpiteitä. Kävimme yhdessä muiden sinä keväänä syntyneiden chessiepentujen kanssa koulutuksissa ja harjoittelemassa jäljestämistä.

Kiistelisin Matti Suomisen kanssa siitä, seurasiko Sandi jäljestäessään vetäjän jälkiä vai verijälkiä. Matti kävi ensimmäisen kerran jälkikokeissa koiransa kanssa ja totesi sen jälkeen: "Kyllä se vaan niitä verijälkiä seurasi".

Sandi oli saanut ensimmäisen palkinnon ja oli ollut avoimen luokan paras koira. Kävimme porukalla näyttelyissä ja vastaperustetun Chessie-kerhon ensimmäisillä treffeillä. Sitten Sandi muutti yllättäen isäntäväkensä kanssa Italiaan. Ennen muuttoa Suomiset kuitenkin leikkauttivat Sandin, sillä Italiassa saataisi tulla ongelmia juoksuaikoina kulkukoerien kanssa. Valitettavasti leikkauksesta oli seurauksena hormonitasapainon järkkäminen ja alentunut virtsanpidätyskyky.

Italialainen eläinlääkäri määräsi hormonihoidon joka oli aivan väärä. Estrogeenin sijasta Sandi sai testosteronia ja vaiva jatkui. Kirjeet sinkoivat maiden välillä ja päädyimme eräseen "etäishoidon" muotoon. Oikeanlaiset lääkkeet lähetettiin Suomesta Italiaan varmasti aivan laittomasti, postitse. Tässä yhteydessä tuli opittua paljon postilaitoksen byrokratiasta. Lähetin Italiaan kolme pilleripurkkia, lähetys maksoi joka kerta eri summan. Paketin päälle kirjoitin "lahja" tai "koriste-esine". Kaksi kertaa se onnistui. Kolmannella kerralla tiukka postineiti vaati pakettikorttiin ranskankielisen selostuksen sisällöstä!

Selitin etten valitettavasti osannut tarpeeksi ranskaa, kävikö englannin kieli. Vastaus oli, että ranska on postin vi-

rallinen kieli. Totesin, että siinä tapauksessa hän varmasti voisi auttaa minua täyttämään pakettikortin ranskaksi. Silloin suomenkielikin kelpasi. Joka tapauksessa kaksi kolmesta paketista saapui määränpäähänsä, yksi seikkailee vielä jossain vai liekö päätynyt jonkun italialaisen bodausta harrastavan tullimiehen popsittavaksi!

Aikanaan Sandi palasi Italiasta, joutui karanteeniin ja pääsi lopulta kotiin Espooseen. Minua jännitti tavata Sandi, vieläkö se muistaisi minut monen vuoden jälkeen? Chessien muistia ei pidä aliarvioida, kyllä Sandi muisti. Sen leveä hymy oli todisteena siitä. Tästä naurusta pääsen osalliseksi joka kerta kun tapaan Sandin ja joka kerta se lämmittää samalla lailla kuin sen pienen pennun ensimmäinen hymy silloin kolmetoista vuotta sitten.

"Vanhat" kasvattajat sanovat aina, että niin kauan kuin pennunostajat eivät ota yhteyttä kasvattajaan, voi olla varma että kaikki on hyvin. Valitettavan usein soitetaan vain, jos ongelmia ilmenee. Näin onkin tietysti ihan hyvä, mutta kannattaa kuitenkin muistaa että niin pientä ongelmaa ei olekaan etteikö siitä kannata keskustella kasvattajan kanssa. Ei myöskään tarvitse pelätä, että kasvattaja pitäisi ketään hölmönä, jos pennunostaja on huolissaan jostain näennäisesti pikkuaasiasta. Tuntuu kuitenkin mukavalta saada puheluita, kirjeitä ja valokuvia, joissa vain kerrotaan että jo aikuiseen ikään ehtinyt kasvatti voi hyvin.

Koirankasvattaja on oikeastaan vastuussa kasvattamastaan pennusta syntymähetkestä koiran elämän loppuun asti. Tätä voidaan pitää velvollisuutena, mutta samalla myös suurena etuoikeutena. Pennunostajista tulee monasti hyviä ystäviä, kanssakäyminen ei rajoitu ainoastaan koiratoimintaan. Oppia annetaan ja saadaan molemminpuolisesti. Kaiken kaikkiaan en oikeastaan osaa kuvitella monipuolisempaa ja antoisampaa harrastusta. Osaatteko te?

KAKSI METSÄSTYSTARINAA

Ensimmäinen tarinamme on metsästystarina ilman koiraa. Syy sen kertomiseen selviää tarinan lopussa. Siinä on näkökanta, joka jokaisen chessienomistajan kannattaisi miettiä ja pitää mielessään.

Ron Reed ystävineen oli menossa varhaiselle sorsastusretkelle Susquehanna-joen rannoille hieman Harrisburgista pohjoiseen. Sinä vuonna joki oli tulvinut tavallista enemmän ja virta oli erittäin voimakas. Uskokaa tai älkää, mutta miehet sitoivat jollansa niiden puiden latvoihin, joiden alla he edellisenä vuonna olivat istuneet. Tänä vuonna he ampuivat neljätoista jalkaa (4,2 m) korkeammalta kuin edellisenä vuotena.

Samalla alueella oli kelluvia näkösuojia, jotka normaalisti nousivat ja laskivat veden korkeuden mukaan. Tänä vuonna vesi oli kuitenkin liian korkealla eikä suojista näkynyt jälkeäkään, ellei sitten kumartunut veneen laidan yli ja katsonut kohti pohjaa.

Ron totesi, että näissä olosuhteissa ei voinut ajatellakaan koiran käyttämistä. Virta oli niin voimakas, että koira ei ikinä olisi päässyt takaisin veneelle linnun kanssa.

Tässä tämän tarinan "pointti" olikin. Kyllähän chessie on kova työkoira; jos joku pärjää vaikeissa olosuhteissa, niin se on juuri chessie. Kaikki chessienomistajat ovat kuulleet tarinoita koirien suorittamista sankariteoista. Meidän ei kuitenkaan tule innostua liikaa ja yrittää todistaa metsästyskavereillemme millaisen ihmeotuksen omistamme silloin, kun koiran käyttäminen selvästikään ei ole turvallista. Jättäkäämme koira mieluummin kotiin odottamaan parempaa päivää.

Toinen tarinamme tulee samalta alueelta. Se on lyhyt ja ytimekäs kuvaus chessienomistajan arjesta. Olemme antaneet sille otsikon:

YLIKOULUTETTU CHESSIE?!

Metsästäjä vei nuoren uroksensa Susquehanna-joessa olevalle saarelle. Tarkoituksena oli tutustuttaa koira maastoon sekä näkösuojaan, joka saarella oli. Epäilemättä harjoituksen tarkoituksena oli varmistaa, että metsästäjä ei joutuisi koiransa takia naurunalaiseksi, kun metsästys muutaman päivän kuluttua alkaisi.

Harjoiteltuaan mielestään riittävästi metsästäjämme laittoi koiransa istumaan kanoottinsa kokkaan ja lähti melomaan takaperin rannasta joelle. Koira hyppäsi välittömästi pois kanootista ja ui takaisin saarelle. Metsästäjämme, jolla oli jassaan pitkävärtiset saappaat hyppäsi heti koiran perään saadakseen sen mahdollisimman nopeasti kiinni. Hopsis, kuin-

kas kävikään - vettä oli odotettua enemmän! Syvyyttä olikin siinä kohdassa puolitoista metriä, eli reilusti yli saapasvarsien. Hyytävän kylmä vesi ei erityisemmin parantanut metsästäjämme mielialaa, joten saatuaan koiran kiinni hän piti sille varsin tehokkaan ruumiillisen koulutustuokion. Harjoitusten jälkeen palattiin kanootille ja kotimatka saattoi alkaa. Tästä eteenpäin kaikki olikin vanhan toistoa.

Koira karkaa jälleen kanootista...tällä kertaa metsästäjä muistaa meloa rantaan asti...hän saa koiran kiinni...tällä kertaa seuraa erittäin tehokas ruumiillinen koulutustuokio, jonka aikana koiran päähän kirjaimellisesti taotaan "paikka" -sanana merkitys...kanootti irtaantuu jälleen saaren rannasta... koiran pysyy paikalla kokassa...kanootti tulee maihin... metsästäjämme olisi äkkiä päästävä lämpimään vaihtamaan vaatteita...koira pysyy edelleenkin paikalla kokassa...metsästäjä kaipaa jo epätoivoisesti lämpimään autoonsa...koira pysyy kokassa...metsästäjä rukoilee koira...koira pysyy edelleen kanootin kokassa.

Onko tässä kysymyksessä ylikoulutettu chessie?? Niinkin voi näköjään käydä.

Lainattu ACC Bulletin Jan/Feb/91
käännös AS

Oliko tuttu tilanne? Itse voin sieluni silmillä selvästi nähdä kanootissa istuvan chessien ilmeen. Tiedän monesta kokemuksesta tarkalleen millainen se on. Nyt julistankin teille kaikille KILPAILUN:

Miettikää, missä metsästäjällä meni pieleen vai oliko vika itsepäisessä koirassa. Miten te olisitte toimineet vastavassa tilanteessa? En väitä, että on olemaasa yksi ainoa oikea vastaus, pikemminkin ajattelin palkita parhaimman ja hauskimman vastauksen. Itse asiassa voin haalia kokoon arvovaltaisen raadin, johon minun lisäksi kuuluu joku muukin. Vastaukset voisimme julkaista syksyn Chessie-lehdessä (vaikkapa nimimerkillä varustettuna, jos haluatte).

SIIS: HAUSKAT JA VAKAVAT VASTAUKSET PUHEENJOHTAJALLE VUODEN 1994 SYYSKUUN LOPPUUN MENNESSÄ, KIITOS!

AS

TIEDOTUKSIA **** TIEDOTUKSIA **** TIEDOTUKSIA **** TIEDOTUKSIA

HUOMIOIKAA SEURAAVAT TÄRKEÄT PÄIVÄMÄÄRÄT

28.5. CHESAPEAKEPÄIVÄ TAMMENPÄÄN KARTANON MAILLA

Vietämme yhdessä toimintapäivää Salon lähellä Angelniemessä. Harjoitteleme noutamista, tutustutamme pennut riistaan ja veteen, mietimme eri koulutusmuotoja ym.

Tämä on erinomainen tilaisuus uusille ja tuleville chessieomistajille tutustua muihin kerhon jäseniin ja nähdä koirat toiminnassa.

Ilmoittautumiset Anitalle, Matille tai Hannulle (kts. toimihenkilösivu) 23.5. mennessä, jotta osaamme arvioida kuinka paljon riistaa meidän tulee varata. Ilmoittautumisen yhteydessä tarkemmat ajo-ohjeet.

29.-31.7. CHESSIETREFFIT AITOOSSA

Suunnitelmassa: näyttely, metsästystesti, koulutusta, tottelevaisuuskilpailu, vuosikokous, saunomista, makkaranpistoa ym.

Näyttelyn arvostelee Catharina Lindström, kennel Double Coat's, Ruotsi.

Kouluttajamme on tänä vuonna Pekka Laukkanen.

Tarkemmat tiedot treffeistä, ilmoittautumiskaavake sekä tuomari/kouluttaja esittelyt seuraavassa Chessie-lehdessä joka ilmestyy juhannuksen aikoihin.

MERKATKAA TÄRKEÄT PÄIVÄMÄÄRÄT ALLAKKAAN JA TARKKAILKAA POSTIANNE!

NÄYTTELYMATKALLA TALLINNASSA

Kuten varmaan hyvin tiedetään, ovat Ruotsin rajat tänä vuonna avautumassa koirien tuonnille kaikista EY-EFTA-maista. Näyttelymatka naapurimaahan tulee siis mahdolliseksi. Mitenkään ongelmattomasti ei koiran siirtyminen rajan yli kuitenkaan tule tapahtumaan. Tarvitaan tuontilupia, terveystodistuksia, rokotustodistuksia, tunnistusasiakirjoja ja ties mitä. Oleellisinta on kuitenkin, että matkustus koiran kanssa on ylipäättään tulossa mahdolliseksi. Näyttelymatkan ulkomaille voi kuitenkin tehdä myös helpommin. Viro on nykyisin FCI:n jäsenmaa, ja Tallinnassa järjestettiin viime vuonna useita näyttelyitä, joista kaksi kansainvälistä. Laivamatka Helsingistä Tallinnaan ei kestä kovinkaan montaa tuntia, suurempaa paperisotaa ei tarvitse käydä ja lisäksi hintataso Virossa on huomattavan alhainen. Niinpä mekin päätimme katsastaa, millaisia paikalliset näyttelyt ovat.

Tämän vuoden ensimmäinen näyttely Tallinnassa järjestettiin 15.-16.1. Tuomarivalinnat julkaistiin hyvissä ajoin useammassakin suomalaisessa koiralehdessä. Ilmoittautuminen suoritettiin SKL:n lomakkeella ja ilmoittautumismaksu maksettiin järjestäjän suomalaiselle pankkitilille. Laiva-aikataulujen vuoksi Tallinnassa oli pakko yöpyä (mikä kyllä 24 h:n tuontisäännöstenkin kannalta oli järkevää), joten varasimme paikan ryhmämatkalta ja välttyimme samalla henkilökohtaisten viisumien hankkimiselta.

Saatujen ohjeiden mukaan koirat on laivamatkan ajan pidettävä häkissä tai niillä on oltava kuonokoppa. Määräyksiä ei kuitenkaan suuremmin valvottu ja niinpä vasikan kokoisia koiria loikoili irrallaan ympäri laivaa, enimmäkseen baareissa. Lotta ei osoittanut suurempaa mielenkiintoa ystävälliseen seurusteluun ja viettikin suurimman osan matkasta omassa näyttelyhäkissään. Satamasta koirat ja niiden omistajat kuljetettiin samalla bussilla hotellin, joka sijaitsi parinsadan metrin päässä näyttelypaikalta. Ilta oli tässä vaiheessa jo suhteellisen pitkällä, mutta ympäristöön päätimme silti tutustua. Läheltä löytyikin ympäri vuorokauden avoinna oleva kioski, jossa paistettiin pizzoja ja myytiin olutta ja lonkeroa (erityisesti viimeksi mainittu tuntuu olevan paikallisen väestön suosiossa). Pizzamiehen lisäksi henkilökuntaan kuului kissa. Suomalaisittain ateria juomineen irtosi naurettavan edullisesti, noin kahdellakymmenelläviidellä kruunulla (≈ 10 MK). Tämän jälkeen ehdimme vielä tutustua hotellin yökerhoon, jossa aamuyöstä oleili - yllätys, yllätys - suomalaisia koiranomistajia.

Hyvin nukutusta yöstä pirteinä koiranomistajat lähtivät aamulla näyttelypaikalle. Näyttely järjestettiin Piritan urheiluhallissa, joka saatujen tietojen mukaan oli lämmin sisähalli (= takki päällä tarkenee). Oikea kehä löytyi varsin helposti ja se oli suomalaisittain keskikokoa. Keskikokoinenkin riittää kuitenkin mainiosti

näyttelyyn, jossa osallistuvien noutajien kokonaismäärä on vain parikymmentä (kaikki Suomesta). Arvosteluaikataulu ei noudattanut ennakkotietoja, mikä aiheutti huomattavia sekaannuksia joissakin roduissa. Näyttelyn kulusta ei kehätoimitsijoilla ilmeisesti ollut tarkkaa käsitystä, mutta tuomarikunta oli sen verran kokeneempaa väkeä, että homma sujui kohtuullisesti. Noutajat sekä osan spanieleista arvosteli Eero Santala. Lotan näyttelytulos oli SERT, ROP ja CACIB, joka käytännössä merkitsee sitä, että koirasta tuli Eestin muotovalio, eikä kansainvälisen muotovalion arvoon tarvittavaa ulkomaan CACIBia tarvitse enää hankkia. Koska arvostelu alkoi tuntia ilmoitettua aiemmin, jäi ryhmäkehän alkamiseen noin kuusi tuntia aikaa. Näyttelyssäkin tarjoilu pelasi niin hyvin, ettei moisen ajan kuluttaminen ollut temppu eikä mikään. Samalla saattoi hieman tarkkailla paikallisen koiraharrastuksen ominaispiirteitä.

Virossa rekisteröidään vuosittain alle 10 000 koiraa. Rotuvalikoima ei ole kovinkaan laaja. Kasvattajat ovat keskittyneet lähinnä joihinkin spanieleihin ja terriereihin. Kansan suosiossa ovat erilaiset isokokoiset vartiointiin soveltuvat koirat. Erityisesti näiden suurikokoisten koirien peruskoulutustaso on heikohko, joten esimerkiksi rottweiler-kehässä esiintyi jatkuvasti rähinöintiä. Viron yleisin metsästyskoirarotu on eestinajokoira, joka kuitenkin ei ole FCI:n hyväksymä. Se saa kuitenkin osallistua näyttelyihin niin Virossa kuin Suomessakin. Ainoa näyttelyyn osallistunut eestinajokoira oli Suomesta.

Järjestelyjen taso on ehkä heikompi kuin Suomessa (eivät suomalaisetkaan kehätoimitsijat aina mitään ruudinkeksijöitä ole), mutta joitakin miellyttäviäkin piirteitä löytyi: näyttelyluettelo oli ilmainen eikä ruuan ja juoman hintataso näyttelyalueella ollut sen korkeampi kuin ulkopuolellakaan. Käsintehdyin nahkahihnan ja - taluttimenkin saattoi hankkia muutamalla kymppillä.

Ryhmäkehät alkoivat ajallaan (melkein), jonka jälkeen täytyikin jo poistua odottelemaan bussikuljetusta satamaan. Tulomatka sujui samaan tapaan kuin menokin, ja kahden aikaan aamuyöllä oltiinkin jo kotona.

Ilmoitamme tässä lopuksi tänä vuonna tulossa olevien kansainvälisten näyttelyiden ajankohdat. Jos joku tuntee kiinnostusta lähteä näyttelymatkalle Tallinnaan, niin kannattaa seurata vaikkapa koiramme-lehden ilmoituksia näyttelyistä ja mahdollisista ryhmämatkoista.

terveisin Leena, Eero & Lotta (EST CH)

Kansainväliset kaikkien rotujen näyttelyt Virossa 1994: 28.-29.5. Tallinna 17.-18.9. Tallinna

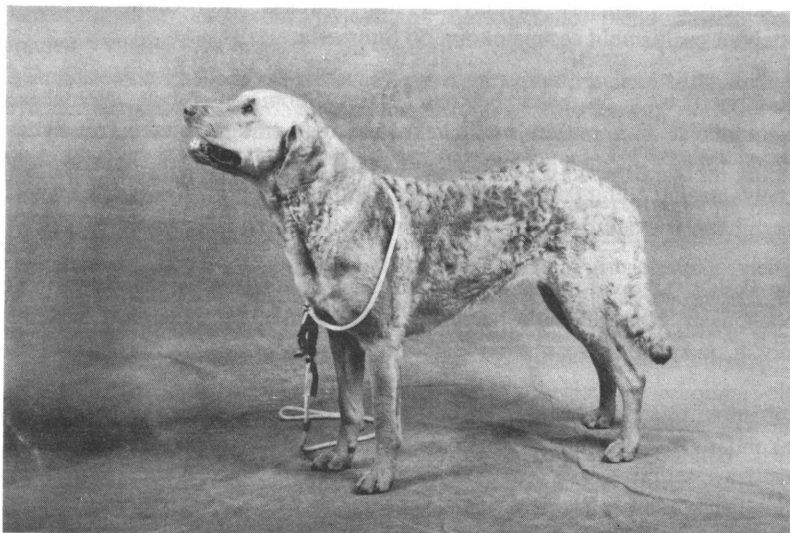
NÄYTTELYTULOKSIA

SF MVA Lotta Svärd av Komsalö (Roneklints Edison-High Noon Sierra Sadie) kasv. Gun Holmström om. Leena Soivio

Tulokset:

Turku 22.11.92 tuomari Eva Mjelde ROP, SERT
Hki 4.4.93 tuomari Lawrence Stanbridge VSP, SERT, CACIB
Lahti 24.4.93 tuomari Börje Ehnberg ROP, SERT
Längelmäki 4.9.93 tuomari Lennart Molander NOU HYVÄKSYTTY
Hki 4.12.93 tuomari Richard Guevara VSP, CACIB

Tämän lisäksi Lotta on käynyt Eestissä näyttelyssä saaden siellä sertin, joten hän on nyt myös Eestin muotovalio.
ONNEA!

SF MVA High Noon Sierra Sadie (Double Coat's Old Blaster-Sharland Komsalö Chortle) kasv. Anita Soinjoki om. Eeva Aurelius & Matti Heino

Turku 23.1.94 tuomari Jose Luis Maza Ganza ROP, CACIB

Helsinki Messukeskus 5.3.94 tuomari Eeva Rautala

ROP, CACIB

Blustrywood's Ro-Lyn Stone (Chestnut Hill's Stone E's Tug-Ro-Lyns Jala Jessa) kasv. R. Zerbst & J. Wood USA om. Sanna-Kaisa Karjalainen

VSP, CACIB

SF MVA High Noon Sierra Sadie

Kynsien leikkaaminen

on helppoa jos sen osaa ...

Miksi?

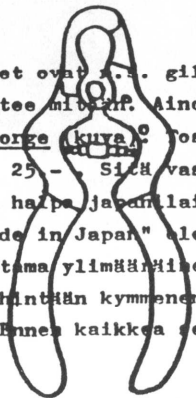
Useat koiranomistajat ovat autuaan tietämättömiä siitä, että koiran kynnet on säännöllisesti tarkastettava ja tarvittaessa leikattava. Liian pitkät kynnet aiheuttavat ajanmittaan koiralle kävelyvaikeuksia sekä pakottavat varpaat luonnottomaan asentoon. Näyttelyissä näkee harmittavan usein leikkaamattomien kynsien aiheuttamia 'haravarpaista'. Tarpeeksi kasvettuaan kynsi yleensä lohkeaa kerralla aiheuttaen verenvuotoa ja tuskaa.

Milloin?

Kynsien kasvu on kovin yksilöllistä. Joillain koirilla kuluminen pitkä kynnet jatkuvasti sopivan pituisina, toisilta taas kynnet on leikattava joka toinen viikko. Fysiokasvuisen noutajan kynnet olisi tarkastettava ainakin kuukauden välein. Pitempi aikaväli ei ole hyväksi, sillä tällöin koira alkaa suhtautua epäluuloisesti ja aristellen leikkaamiseen, josta saattaa kehittyä oikea isännä ja koiran välinen valtataistelu. Pentujen kynnet onkin hyvä leikata aluksi vaikkapa kerran viikossa juuri totuttamisen vuoksi. Tästä johtuen kirjoittajan vanhemmat koirat tulevat pyytämättä antamaan tassua kun saksot otetaan esiin. Mikäli isännältä puuttuu pontta saada rimpullevan koiransa kynnet leikattua on turvauduttava kokeneen kasvattajan tai eläinlääkärin apuun. Missään tapauksessa asiaa ei saa jättää vain siksi että: "Se ei anna!"

Millä?

Tavallisimmat markkinoilla olevat kynsisaksot ovat ... giljo-tiinimallia. Sanottakoon heti, että niillä ei tee mitään. Ainoa luotettava kapine on amerikkalainen Millers Forge (kuva). Josin sitä on vaikea saada. Hinta on tavallisesti n. 25 - ... Sitä vastoin kaikilta "kennelosastoilta" on saatavissa halpa ja paikallinen jäljitelmä, mutta tässäkin tapauksessa ei "Made in Japan" ole hyvän laadun synonyymi. Kannattaa investoida muutama ylimääräinen kymppi, sillä Millers kestää kennelekäytössä vähintään kymmenen vuotta ja yhden koiran omistajalla ikuisesti. Ennen kaikkea se on koiralle hellävaraisin.

Miten?

Kirurgiset toimenpiteet vaativat anatomian tuntemusta. Koiran kynnen anatomiaan voi syventyä lukemalla Koiramme-lehden numerossa 5/71 ollut el.lääk. Per Viriden'in erinomainen artikkeli. Jotta myös muut noutajanomistajat kuin vain kirurgit pääsisivät leikkaamaan kynsiä, teemme seuraavassa karkean anatomian yksinkertaistuksen: Kynnen muodostavat ydinosa ja sitä ympäröivä, alhaalta auki oleva sarveisosa. (Kuvat 1 ja 2) Tämän tiedon nieltyämme voimme siirtyä leikkaamiseen.

Koira on paras asettaa lattialle selälleen tai kyljelleen. Leikkaaja asettuu koiran taakse, jotta hän näkisi käpälän alapuolelta. Yksi avustajista pitää voimiensa mukaan huolta muista käpälästä ja toinen avustajista pitelee koiran päätä jutellen silleen vuoroin uhkaavasti, vuoroin rauhoittavasti ja kaikkea siitä välittäen.

Oikea ote käpälästä selviää kuvasta 2: Etusormi tukee kynttä yläpuolelta ja peukalo painaa päkiästä. Kynsi katkaistaan sen verran ydinosan etupuolelta, että saksot eivät vahingoita sitä. (Ks. kuvat 1 ja 2) Millers-saksissa oleva levy on syytä kääntää sivuun, jotta näkisi kunnolla, mistä leikkaa. Ytimeen leikkaaminen aiheuttaa verenvuotoa ja kipuja puhumattakaan vaikeuksista vastaisuudessa koiran muistellessa edellistä pahoinpitelyä.

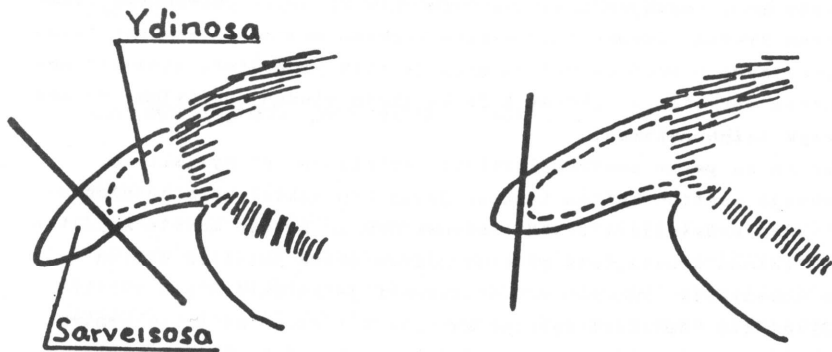
Vaikka saksot eivät ottaisiakaan ytimeen, saattaa tottumaton koira ulista ja vinkua. Tästä ei kuitenkaan pidä välittää.

Vanhemman koiran ollessa kyseessä voi olla vaikeata nähdä mihin ydin päättyy. Tällöin on leikattava vähän kerrassaan, korkeintaan 1 mm, kunnes ydin erottuu. Varmempaa on lopettaa liian aikaisin kuin leikata vahingossa ytimeen. Vanhemman koiran kynsi voi myös olla hyvin paksu ja voimakas, ja ydin pitkäksi kasvanut. Tällöin leikataan kuvan 3 osoittamalla tavalla. Kalliolla tai asfaltilla kävelyttämisen kuluttaa varovasti ydintä, ja parin viikon kuluttua kynsi on jälleen entisen muotoinen. Käsitteily voidaan toistaa kunnes kynsi on sopivan pituinen.

Jos koirallanne on etujaloissa kannukset tallella, on myös nämä muistettava leikata. Kannuskynnet eivät kulu, joten ainakin ne on säännöllisesti leikattava vaikka muut kynnet pysyisivätkin kulumisen ansiosta sopivina.

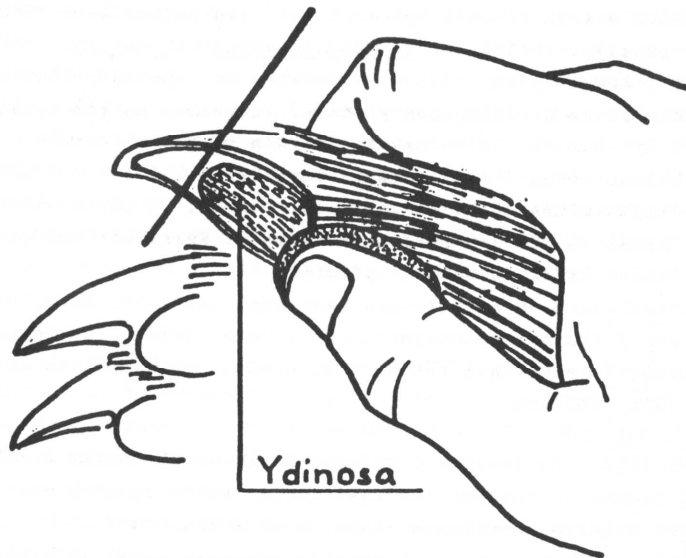
Kasvattajilla on suuri vastuu kynsileikkauskulttuurin levittämisestä. Pentua luovuttaessaan kasvattajan tulee opastaa ostajaa myös tässä asiassa. Monikohan tämänkin on muistanut?

Kasvattaja joutuu itse huolehtimaan pentujen kynsistä imetys-

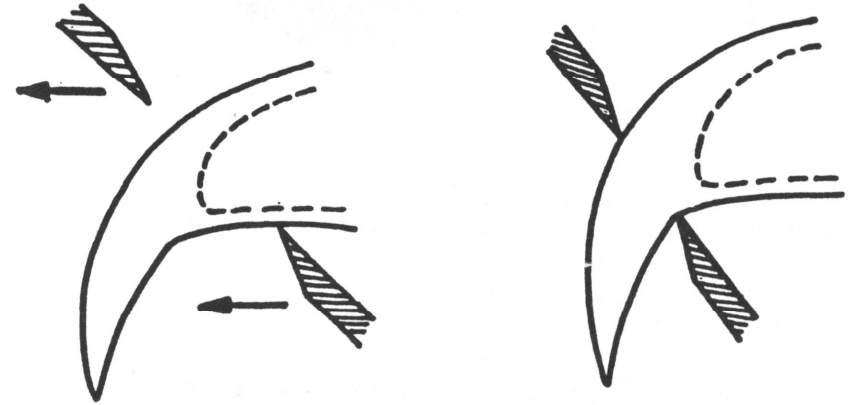
Kuva 1

Kuva 3

Kuva 2

aikana. Pentujen terävät kynnet raapivat helposti nartun utareet vereslihalle, joten kynnet on leikattava vähintään kerran viikossa. Pienen pennun kynsien leikkaaminen ei ole läheskään niin vaikeata kuin ehkä joku voi kuvitella. Leikkaaminen on paras suorittaa pentujen nukkuessa, sillä kestää aikansa ennen kuin pentu herää rimpullemaan, jolloin on jo ehtinyt leikata useimmat kynnet. Tässäkin on syytä käyttää avustajaa, joka ottaa pennun syliinsä pystyyn. Ote käpälästä on sama kuin isolla koiralla. Tehtävää helpottaa huomattavasti se, että pennun kynnen päähän kasvaa selvä piikki, joka on helppo katkaista vaikka ei näkisikään ydinosa. Asetetaan saksen terä kynnen juureen ja annetaan terän liukua pitkin kynnen alapintaa (kuva 4 ; suurennettu) kunnes terä tarttuu piikin juureen, mistä kynsi katkaistaan (kuva 5). Tottuneelta tämä menee muutamassa sekunnissa, joten koko pentueen kynsien hoitaminen vie kymmenisen minuuttia.

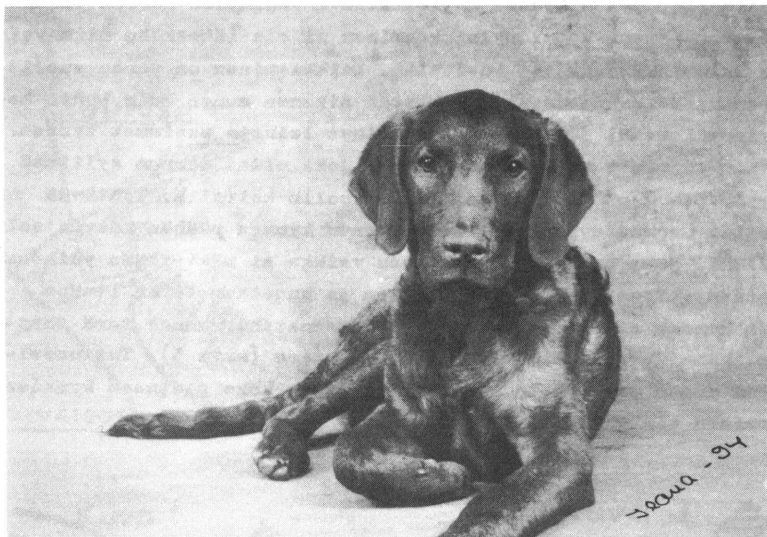
Kuva 4

Kuva 5

Koiran kynsien leikkaamista ei kannata antaa asiantuntijan tehtäväksi vain siksi, että tempu sattuisi tuntumaan vaikealta. Sitä se ei ole.

Pienen harjoittelun jälkeen se sujuu jokaiselta, eikä pienestä veripisarasta kannata säikähättä jos sattuisi niin hassusti käymään. Onnea yrityksille.

Teksti ja kuvat: Kenneth Kankkunen

HEI.

Minä olen AMANDA, kutsumanimeltäni AMPPU. Isäni on SF MVA Double Coats Old Blaster ja äitini Mamsell Hanna av Komsalö, olen kuusi kuukautta vanha chessietyttö. Minulla on ongelma joka painaa kovasti vielä hentoja hartioitani: minulla ei ole omaa kotia eikä omaa ihmistä. Minut tuntevat sanovat että olen kiltti mutta itsepäinen. Tulen toimeen lasten kanssa, niiden lähellä on aina "äksöniä". Olen hyvin toimelias, rakastan ulkoilua ja veden kanssa lotraamista. Tykkään myös istua pellolla ja seurata lintujen lentoa taivaalla sekä nuuskia mitä ihanimpia jälkiä metsässä. Arvelevat että minusta saattaisi tulla hyvä metsästyskaveri jollekin onnekkaalle ihmiselle. Tarvitsen ennenkaikkea sopivassa mittasuhteessa rakkautta ja lujaa kasvatusta. Tämän palkitsen chessiemäisesti leveällä hymyllä ja ikuisella uskollisuudella. Soitelkaa pian kasvattajalleni etten joudu hunningolle. Terveisin AMPPU.
PS. Levitelkää tiedot minusta tutuillennekin. Kiitos.
Tiedustelut: HANNU KUUSELA puh: 90 - 5882407

Olemme aikaisemmissa lehdissä julkaisseet koirakirjoissa esiintyneitä kuvauksia chesapeakekelahdennoutajasta. Tässä jälleen yksi "helmi":

THE COMPLETE DOG by Angela Sayer
(julkaistu Englannissa 1988)

RETRIEVER, CHESAPEAKE BAY

Hyvä metsästyskoira, varsinkin vedessä. Hyvä seurakoira. Tulee melko hyvin toimeen lasten kanssa. Taipumusta itsepäisyyteen ja on siksi vaikeasti koulutettava. Silloin tällöin agressiivinen.

Väri: kaikki sävyt tumman ruskean ja haalistuneen parkin väliltä sekä kuloheinän värinen. Kuloheinä vaihtelee parkin värisestä kuivan heinän väriin.

Korkeus: uros 58-66 cm, narttu 53-61 cm

Paino: uros 29-36 kg, narttu 25-32 kg

Turkki: paksu ja lyhyt, läpitunkematon alusvilla. Rasvainen ja vettähylykivä. Harjataan säännöllisesti.

Liikunta: tarvitsee runsaasti kovaa liikuntaa kunnon säilyttämiseksi.

JÄSENMAKSUT ** JÄSENMAKSUT **** JÄSENMAKSUT**

OLETHAN JO MUISTANUT MAKSAA JÄSENMAKSUSI!!

JÄSENLEHDEN SAAMISEN EDELLITYS ON, ETTÄ JÄSENMAKSU ON MAKSETTU.